

Jezuliatko

Ondrej Sliacky

Kedysi dávno žil starý židovský národ. Tomuto národu sľúbil Hospodin, ten, ktorý stvoril nebo, zem i človeka, že sa raz v meste Betleheme narodí Spasiteľ, ktorý ho zbaví trápenia, vyslobodí z hriechov a prinesie mu šťastie.

Ľudia sa rodili, umierali, ale Spasiteľ neprichádzal.

Napriek tomu ho všetci čakali. Medzi tými, čo si najvrúcnejšie želali jeho príchod, bola dievčina Mária. Žila v Nazarete, mestečku v galilejskej krajine, a hoci pochádzala zo starodávneho kráľovského rodu, bola veľmi chudobná. A práve jej sa jedného dňa zjavil archanjel Gabriel.

„Buď pozdravená, milosťou obdarená, Pán s tebou!“ úctivo ju pozdravil.

Mária sa zľakla neznámeho, ale anjel ju upokojil:

„Neboj sa, Mária, neprišiel som preto, aby som ti ublížil. Prišiel som preto, aby som ti zvestoval radostnú novinu. Čoskoro sa ti narodí syn, ktorý všetkým ľuďom prinesie šťastie a radosť. Keď sa tak stane, daj mu meno Ježiš."

Anjel sa zjavil aj tesárovi Jozefovi, ktorý tiež žil v Nazarete a ktorý z celého srdca ľúbil Máriu.

Povedal mu:

„Jozef, vezmi si Máriu a chráň ju i jej syna, pretože on je ten Spasiteľ, ktorého očakáva tvoj ľud."

Jozef sa zaradoval a urobil, ako mu anjel povedal.

Čoskoro sa obaja, Jozef i Mária, vybrali do mestečka Betlehem. Museli tam ísť, lebo sa tam podľa príkazu rímskeho cisára malo konať sčítanie ľudu. Mária s Jozefom nemali peniaze na voz, ktorý by ich pohodlne odviezol. Jozef preto vzal oslíka, posadil naň Máriu a zamieril do Betlehema.

Mária už čakala dieťatko, preto ju cesta veľmi unavovala. Držala sa však statočne. Nereptala, neplakala, len kedy-tedy si bolestivo vzdychla.

Na tretí deň konečne zazreli biele múry Betlehema.

„Vydrž," povzbudzoval Jozef Máriu, „čoskoro budeme v meste. Nájdeme si nocľah a ty si odpočinieš."

Lenže márne chodili z dom do domu. Všade bolo plno ľudí, ktorí prišli na sčítanie tak ako oni. Keď sa už schyľovalo k noci, zazreli malú maštaľku. Bola prázdna, ovečky sa pásli na pastvinách za mestom.

„A čo keby sme sa uchýlili sem?" navrhol Jozef.

„Dobre," súhlasila Mária, a len čo vzdala vďaku Hospodinovi, ľahla si na otiepku slamy.

„Dobrú noc," šepol Jozef a nežne pohladil Máriu po tvári.

„I tebe, Jozef," odvetila s láskou Mária.

O chvíľu sa v maštaľke ozýval pokojný dych dvoch šťastných ľudí. Vonku už bola noc. Tichá a svätá. Nad Betlehemom sa trblietali hviezdy.

A práve v tej tichej, svätej noci sa Márii narodilo dieťatko. Narodil sa Syn Boží.

„Kam ho dáme?" spýtala sa Mária Jozefa, keď dieťatko zavila do plienok.

Krištof

Peter Karpinský

Keď pán kostolník vošiel na Štedrý deň do kostola, mal pocit, že niečo nie je v poriadku. Netušil však čo. Oltár stál na svojom mieste, aj drevené lavice, ba i všetci svätí. Napriek tomu sa mu zdalo, že sa niečo zmenilo. Prechádzajúc okolo výklenku s vystaveným betlehemom, jeho zvláštny pocit zosilnel. Na chvíľku sa zastavil. Všetko bolo tak, ako má byť – pastieri, ovečky, ťavy, traja králi, Jozef, Mária... A v tom okamihu mu to udrelo do očí! Jasličky zívali prázdnotou, Ježiško bol preč. Pán kostolník prezrel celý sadrový betlehem, či náhodu Ježiško v noci z jasličiek nevypadol a kamsi sa neodkotúľal, no figúrku nikde nenašiel. Ktosi ju musel ukradnúť!

Vyjavene sa díval na zvláštnu scénu s chýbajúcim dieťatkom.

Panna Mária mala na sadrovej tvári výraz, ktorý by sa dal opísať ako čosi medzi zdesením, prekvapením a smútkom. Tak sa asi tvári každá mama, keď zistí, že sa jej

dieťa práve stratilo napríklad v nákupnom centre. Výraz svätého Jozefa zas vravel: ‚Ak sa mi ten zlodej dostane do rúk, nech si ma neželá!' Traja králi vyzerali trochu bezradne, merali do Betlehema takú dlhú cestu, aby sa Ježiškovi poklonili, a teraz mu nemôžu odovzdať ani len dary. Čo s nimi budú robiť? Hádam ich nepovezú späť?! Aj pastieri sa tvárili pohoršene. Anjel ich prebudil uprostred noci a zvestoval čosi o dieťatku zabalenom do plienok a uloženom v jasliach, no žiadne dieťa tu nie je. Zbytočne sem dobehli, a pritom majú plné ruky práce. Onedlho začne svitať a oni musia vyhnať ovce na pašu. To sa predsa nepatrí, aby si z nich anjel robil žarty. Anjel si to uvedomoval a od hanby sa červenal.

Pán kostolník ešte raz prehľadal celý betlehem, no Ježiško tam naozaj nebol.

„To som zvedavý, čo na to povie pán farár. Betlehem bez Ježiška predsa nie je žiaden betlehem."

Zmätený pán kostolník okamžite bežal na faru ohlásiť, čo sa v kostole stalo.

Pán farár sa zatváril prekvapene, takmer ako sadrová Panna Mária, skláňajúca sa nad prázdnymi jasličkami. A podobne by sa určite zatvárila aj Krištofova mamka, keby vedela, čo sa skrýva v škatuli od topánok pod synovou posteľou. Našťastie to ani len netušila, no vy ste to možno už uhádli. Máte pravdu. Bola to soška strateného Ježiška.

Chceli by ste vedieť, ako sa tam dostala?

Ak by sme mali stroj času, mohli by sme sa vrátiť o deň nazad, aby sme boli svedkami celej udalosti. Hoci... je predsa čas Vianoc – čas zázrakov. Vôbec nepotrebujeme stroj času, stačí, ak pevne zavrieme oči a niečo si zaželáme. Musíme si to však želať veľmi, veľmi silno.

„Naozaj nosí Ježiško darčeky? Chalani v škole totiž vraveli, že..." pozrel sa Krištof na mamu, keď spolu stáli v kostole pri vystavenom betleheme.

„Chalani v tvojej škole minule tvrdili, že videli UFO," usmiala sa mamka.

„Ale možno to skutočne bolo UFO," zastal sa Krištof svojich kamarátov.

„Možno bolo. A možno Ježiško naozaj nosí darčeky." Mamka pohladkala Krištofa po hlave a potom zmenila tému. „Keď som bola malá, aj u nás v kostole sme mávali betlehem, ale drevený a pri ňom kľačala postavička černoška s pokladničkou. Keď si

mu do nej hodil korunu, černoško pokýval hlavou, akoby ti ďakoval. Nám deťom sa to veľmi páčilo, a tak sme sa vždy tešili, keď sme mohli do pokladničky vhodiť nejakú mincu."

Mama sa rozplývala nad svojím detstvom, no Krištof premýšľal nad niečím iným. Naozaj nosí Ježiško darčeky?

„Už by sme mali ísť, sme poslední," chytila mama syna za ruku.

„Ešte chvíľu," zaprosil Krištof. „Chcem Ježiškovi povedať, čo mi má doniesť pod stromček."

Mama si vzdychla: „Neviem, či to Ježiško stihne do zajtra ešte pozháňať."

„Skúsiť môžem."

„Dobre, počkám ťa pri dverách, ale ponáhľaj sa, nech nás tu nezatvoria."

Krištof pred betlehemom osamel. Chvíľku počkal, aby si bol istý, že mama je už z dohľadu, poobzeral sa po kostole, či tu naozaj už nikto iný nie je, potom sa naklonil a bleskurýchle vybral Ježiška z jasličiek. Figúrka sa mu vošla akurát do dlane. Hneď ju schoval do vrecka k pravej vlnenej rukavici, ľavú stratil niekde v škole, a rozbehol sa za mamou.

„Vybavené?"

Krištof prikývol a spolu s mamkou sa pobrali domov.

Vo svojej izbe uložil sadrového Ježiška do škatule od topánok, kde ukrýval aj iné poklady, a schoval ju pod posteľ. Do škatule, samozrejme, pridal aj vlnenú rukavicu, aby figúrka ležala na mäkkom ako v jasliach na slame.

Teraz musel už len čakať, kým mama s tatom zaspia, aby mohol vykonať to, čo si zaumienil.

Netrvalo dlho a celý byt stíchol. Krištof ešte chvíľu napäto vyčkával, či rodičia ozaj spia, potom spod postele vytiahol škatuľu a vybral z nej Ježiška. Konečne si ho mohol poriadne obzrieť a nemusel pri tom ani zažínať nočnú lampu, lebo cez okno dnu dopadalo svetlo z ulice. Figúrka bola na dotyk chladná, ružová, s hnedými namaľovanými vláskami a dokorán otvorenými modrými očami. Trochu pripomínala Matúšovu sestru, ktorá sa narodila pred niekoľkými mesiacmi. Matúš mu ju ukázal, keď sestričku spolu s mamou kočíkovali na ulici. Bolo to zvláštne. Bábätko vyzeralo

TICHÁ NOC

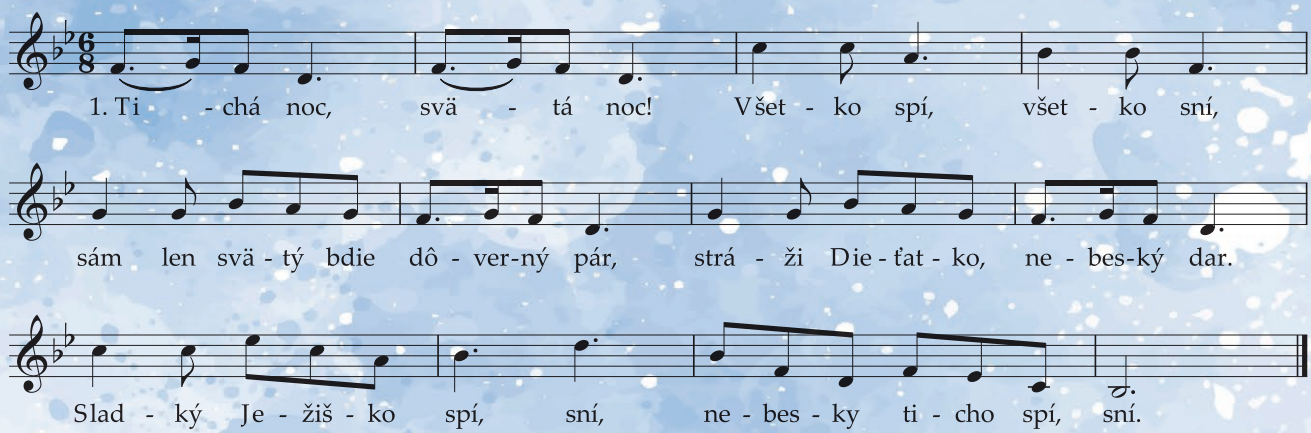

2. Tichá noc, svätá noc!
   Anjeli zleteli,
   najprv pastierom podali zvesť,
   ktorá svetom dnes dáva sa niesť:
   Kristus, Spasiteľ je tu,
   Tešiteľ sveta je tu!

3. Tichá noc, svätá noc!
   Nežná tvár, lásky žiar,
   božsky rozsieva v jasličkách tam:
   bije záchranná hodina nám,
   v tvojom zrodení, Boh Syn,
   Ježiško, Láska, Boh Syn!

POVEDZTE NÁM, PASTUŠKOVIA

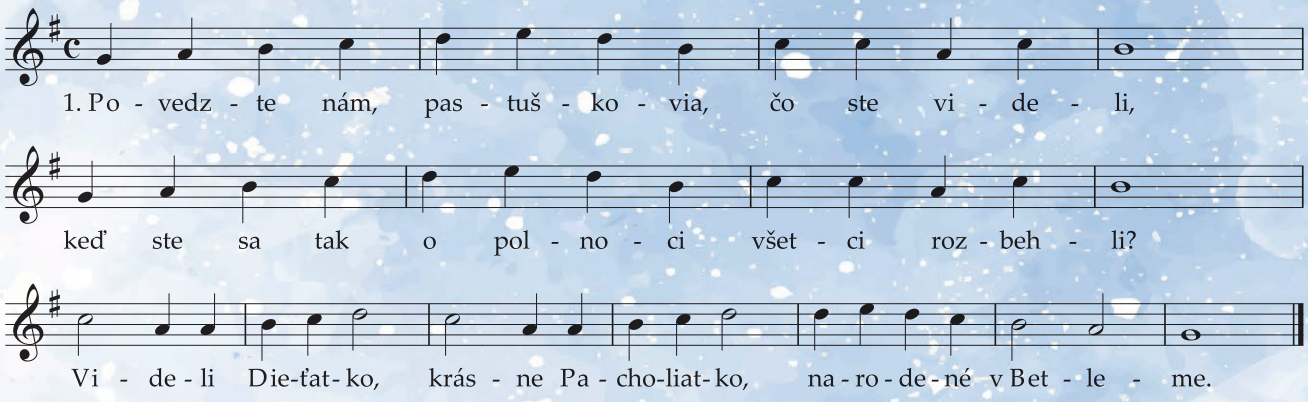

2. Ktože vám čo o Dieťati tomto povedal?
   Ja by som bol s vami ta šiel, keby som bol znal.
   Anjeli spievali, nám ohlasovali,
   že sa Kristus narodil.

3. A kdeže je na hospode s Matkou sveta Kráľ,
   by som i ja ta šiel s vami a ho privítal?
   V chudobnej maštali, tam mu aj postlali,
   tam je jeho hospoda.

4. V chladnej noci jak obstojí Dieťa prekrásne,
   keď v tej stajni niet ničoho, len biedne jasle?
   Vôl, osol, dýchajú, a tak zohrievajú
   prekrásne Dieťatko.